

ULLA BOLINDER INTRÅNG

Intrång – Ulla Bolinder

E-bok ISBN 978-91-7553-094-9

Utgiven av Förlaget Orda AB 2014

© Ulla Bolinder

Omslag: www.Okapi-Grafik.com

www.forlagetorda.se

Intrång

Ulla Bolinder

*Materialet i denna bok har samlats in och
bearbetats av journalisten David Weber.*

Intrång

Ulla Bolinder

Materialet i denna bok har samlats in och bearbetats av journalisten David Weber.

1

Mystiskt dödsfall utreds av polisen

[...] Larmet kom till polisen strax efter midnatt. Det var en granne som hittat mannen och kallat på hjälp.

När polis och ambulans kom till platsen anträffades den 41-åringe mannen svårt skadad i sitt hem. Han fördes till sjukhus men avled senare under dagen. Det var oklart hur 41-åringen skadats och enligt polisen går det inte att utesluta att han utsatts för brott.

Som ordningspolis löser man inga brott. Största delen av tiden ägnar man åt offer, inte åt brottslingar. När man väl är på plats för det inträffade är det oftast redan över och man har bara att plocka upp bitarna så gott det går. Det är inte på oss det ankommer att få fram en helhetsbild. Vi lämnar platsen och far iväg på nästa uppdrag, som kan vara allt från en bagatellartad incident till ett grovt våldsbrott. Oftast pratar vi bara med folk, resonerar, lirkar eller läxar upp, beroende på vad som behövs för att ställa allt tillrätta igen.

Det värsta och oftast mest obehagliga är scener som utspelar sig i samband med familjebråk. Det man då tvingas ta del av är omöjligt att återge för andra än poliser. Man kan inte prata med sin fru eller sina kompisar om det. Ingen förstår riktigt hur det verkligen är och hur starka känslor det kan väcka. Ibland av vanmakt, ibland av vrede och förbittring och ibland av förtvivlan över att inte räcka till.

Arbetet som ordningspolis ger en både fasansfull och fascinerande inblick i vad som försiggår bakom alla stängda dörrar och nerfällda persienner i samhället. Det är en sorts renhållningsarbete, som också innebär att vi plockar upp element som på ett eller annat sätt stör gatubilden eller den allmänna säkerheten och ordningen. Vi omhändertar nerspydda fyllon, aids- eller gulsotsmittade narkomaner och lemlästade trafikoffer. Ibland får man bokstavligt talat sopa upp resterna av en söndermosad människa med borste och skyffel.

Men oftast är det ganska triviala händelser som föranleder våra ingripanden. Folk anmäler bilstölder, villainbrott och rån. Det har skett en bilolycka, en dikeskörning eller en krock. Man inlämnar klagomål rörande störande musik, gräsklippare och grillpartyn. Man klagar på barn och ungdomar som kastar sten, cyklar, åker moped, klottrar, vandaliserar, länsar brevlådor, dricker öl, gapar,

skriker, bråkar och slåss. Man rapporterar om berusade män, mystiska bilar, underliga joggare, katter i träd, lösspringande hundar, döda djur på vägen, upphittade föremål på trappan, i brevlådan, på altanen, i diket. Man omtalar att det ligger, sitter eller står en person i rabatten, på trottoaren, på järnvägsspåret, mitt på vägen, i skogen, i diket, utanför fönstret, på balkongen, bakom häcken. Man meddelar att en man onanerar i parken, blottar sig, fotograferar barn vid badbryggan, går utan kläder eller skor, gräver ner saker, bråkar och slår sönder utemöbler i en trädgård.

En polis får ofta jobba när andra är lediga. Man blir hotad, hånad, förolämpad, utskälld och bespottad. När människor är berusade och blir tagna på bar gärning eller får en tillrättavisning förlorar många kontrollen och vill ge igen. Och även om polisarbetet kan vara både tråkigt, enahanda och smutsigt, så är det inte ofarligt. En våldsam biljakt, ett gräl mellan familjemedlemmar eller ett ingripande mot en snedtänd, aids-smittad narkoman kan alltid utvecklas till en livshotande situation för polisen.

Ändå älskar jag det här jobbet. En polis befinner sig alltid i händelsernas centrum och har många spännande och intressanta arbetsuppgifter. Det är fascinerande att få en inblick i andra människors liv och levnadsförhållanden. Det finns ett djupt allvar i jobbet som gör att man känner att man gör nytta för sina medmänniskor och den tacksamhet man möts av när man har hjälpt till i en svår situation uppväger mycket av det negativa. Att arbeta för att vanliga hyggliga människor ska få behålla den frihet och trygghet som det innebär att leva i ett rättssamhälle är för mig personligen en mycket tillfredsställande uppgift.

Den åttonde juli klockan 00.14 kallades jag och min kollega till Vildrosvägen 36. Framkomna till adressen, som var en liten enplansvilla i gult tegel, möttes vi av en berusad man som, genom att komma ut på trappan till villan och vifta med armarna, påkallade vår uppmärksamhet. "Bra att ni kommer, killar, här är det." Mannens identitet fastställdes senare till Tommy Ahlsén, granne och vän till den skadade Roine Palm.

Jag och min kollega gick in i villan och såg oss som hastigast omkring. I ett sovrum till vänster innanför dörren påträffade vi

en man liggande halvnaken i sängen. Han låg i framstupa sidoläge med höger ansiktshalva mot madrassen, som var täckt av ett blodfläckt lakan. Huvudkudden och täcket återfanns på golvet nedanför sängen. Det rådde en viss oreda i rummet med utdragna lådor och omkringspridda föremål. Min kollega kallade på ambulans och jag ställde mig på knä intill mannen, som andades rosslande och var svettig och gråblek i huden. Han reagerade inte på tilltal och låg som i dvala. Pulsen var dock regelbunden och relativt stark. Ansiktet var mosigt och blodigt. På pannbenet ovanför vänster öga fanns en kraftig underhudsblödning, cirka fem centimeter lång och fyra centimeter bred. Det fanns levrat blod kring näsan och munnen och lakanet i sängen var fläckt av blod.

Medan jag undersökte mannen uppehöll sig Ahlsén vid dörren till rummet. Han var lätt berusad och verkade orolig och stressad. Då min kollega frågade vad som hänt, berättade han att han och Palm tidigare under kvällen varit på krogen och ätit middag. Man hade därefter tagit en taxi och kommit tillbaka hem vid niotiden. Båda männen hade då gått in i villan, som ägdes av Palm. Palm hade varit kraftigt berusad men inte värre än att "det gick att föra ett normalt samtal med honom". Ahlsén hade efter cirka en halvtimme lämnat villan och gått hem till sig. Palm hade då legat på sängen i den ställning han senare påträffades. Enligt Ahlsén hade han slocknat som ett "utblåst ljus".

Min kollega fortsatte att ställa frågor om vad som hänt. Ahlsén svarade undvikande och hade ingen förklaring till hur Palm hade fått sina skador. När Ahlsén lämnade villan hade Palm "sovit som en gris" och inte varit blodig vare sig i ansiktet eller på kroppen. På den direkta frågan om det hade funnits en tredje person närvarande svarade Ahlsén att det bara hade varit han och Palm.

Ambulansen anlände samtidigt som vårt yttre befäl. Även befälet frågade Ahlsén om det hade funnits andra personer än han själv och Palm i villan under kvällen. Ahlsén upprepade då att så inte varit fallet men sa att han inte kunde veta om Palm hade fått "annat besök" senare. Han nämnde inga namn och gav inga antydningar om att han kände till vem denna andra person i så fall skulle ha varit.

Jag och min kollega tog med Ahlsén till polisbilen och körde honom till stationen. På vägen dit pratade vi igenom det som hänt. När jag frågade varför han hade återvänt till villan senare på natten svarade han undvikande och började svamla. Under hela färden från brottsplatsen till polisstationen fortsatte både jag och min kollega att ställa frågor om händelsen, men inga ytterligare uppgifter av betydelse framkom

- Hur länge har du varit bekant med Roine Palm?
- Sen han flyttade hit för sex år sen.
- Hur länge har du själv bott här?
- I hela mitt liv. Jag är uppvuxen här och tog över efter mina föräldrar.
- Du bor kvar i ditt barndomshem?
- Exakt.
- Umgås du regelbundet med Palm?
- Ja, det kan man nog säga.
- Ni har gemensamma intressen?
- Delvis.
- Som till exempel...?
- Sporten, tipset, fotbollen.
- Och spriten, kanske?
- Ja, vi tar oss en bläcka då och då.
- Hur ofta kan det inträffa?
- Ett par gånger i månaden högst.
- Och för övrigt?
- Vadå menar du?
- Hur ofta dricker ni för övrigt, var och en för sig?
- För övrigt blir det bara öl till käket eller till fotbollen på teve.
- Och det gäller för Palm också?
- Ja, inte annat jag vet.
- Du bor ensam i din stuga?
- Ja, det har aldrig blivit av att jag...
- Du är ungkarl.
- Exakt.
- Och Palm?
- Ja, han däremot har ju varit gift och har en tonårsgrabb. Micke och Camilla. Det var dom han bodde ihop med när dom flyttade hit.

– Då var han fortfarande gift och bodde tillsammans med frun och sonen.

– Exakt.

– Vad hände sen då?

– Ja, sen blev det ju skilsmässa och han fick flytta ut ur villan och skaffa en egen kåk.

– I samma område som tidigare.

– Ja, för grabbens skull, så dom skulle kunna fortsätta att träffas.

– Och det har fungerat bra?

– Ja, inte annat jag vet. Dom är ju inte osams precis, han och Camilla, så det har väl gått bra.

– Hur länge sen var det dom skildes?

– Ja, vad kan det bli nu... Fyra år nånting. Micke var väl i tolvårsåldern, så fyra år skulle jag tippa.

– Är du närmare bekant med Camilla också?

– Nej, det är Roine och jag som är polare.

– Ja, vad tror du kan ha hänt här nu då, med din polare?

– Jag vet inte. Hur är det med honom? Har han kvicknat till?

– Jag har inga uppgifter om det.

– Har han blivit slagen i skallen?

– Tyvärr.

– Det såg ju ut som fan därinne, så nån måste ju ha varit där och härjat... Kan han ha överraskat en inbrottstjuv, tror ni, och fått ett slag i skallen och tuppatt av?

– Det såg inte ut så i rummet när ni kom tillbaka från krogen då?

– Nej, för fan. Då var alltihop som det brukar vara.

– Vet du om han brukar ha några större summor pengar ligande hemma?

– Nej, inte vad jag känner till. Han tjänar ju rätt skapligt, men det är sällan man ser honom med kontanter, om man säger. Han kör med kort.

– Vad arbetar han med?

– Han är grävmaskinist.

– Och du själv?

– Fordonstekniker.

– Ni kom alltså tillbaka från krogen vid niotiden. Berätta vad som hände sen.

– Vi tänkte ta några groggar och kolla på teve, men Roine var trött och slocknade på sängen.

– Trött, säger du. Men han var väl ganska berusad också, om jag har förstått saken rätt?

– Ja, han hade ju småsupit hela dan innan. Troligtvis petade han i sig några piller också, eftersom han slocknade så tvärt.

– Vad för piller?

– Det vet jag inte. I en burk han hade. Små vita piller i en burk.

– Som du såg honom ta?

– Nej, men jag vet att han hade den där nånstans.

– Var ytterdörren låst när ni kom hem? Såg du Roine låsa upp dörren?

– Ja, det minns jag att han gjorde.

– Det är du helt säker på?

– Ja, jag kan se hur han står där och fumlar med nyckeln.

– Vad var det första du gjorde när ni kom in?

– Gick på muggen och tömde blåsan. Sen slog jag mig ner i en fåtölj i vardagsrummet och väntade på att Roine skulle komma.

– Och vad gjorde han?

– Skulle byta om, antar jag. Efter en stund gick jag dit och då satt han på sängen i bara kallingarna och rökte.

– Var sängen bäddad?

– Nej, inte med överkast och så.

– Men kudden och täcket låg på sängen?

– Ja.

– Du kommer alltså in och ser Roine sitta på sängen och röka. Vad händer sen?

– Jag frågar vafan han sysslar med som aldrig kommer, och han säger att jag ska coola ner och ta det lugnt.

– Hur verkar han?

– Trött och full.

– Men han är inte skadad?

– Vadå menar du?

– Han har ingen skada i pannan som du kan se? Han är inte blodig?

– Nej, den måste han ha fått senare. Han var helt intakt och fit for fight, om man säger.

– Ni blev inte oense om nånting då, du och han, så att du slog ner honom?

– Jag och han? Nej, för fan, så var det inte.

– Det var det inte.

– Nej, han bara satt där ett tag och när ciggen var slut välte han omkull och slocknade.

– Det såg du?

– Ja, jag var framme och försökte få liv i han igen, men han sov som en gris och gick inte att väcka.

– Men han andades normalt och verkade inte sjuk på nåt sätt?

– Nej, sjuk var han inte. Det skulle jag ha märkt.

– Det var inte för att du kände dig orolig för honom då, som du återvände några timmar senare?

– Nej, det var det inte.

– Utan...?

– Vadå menar du?

– Varför gick du tillbaka efter några timmar?

– Jag hade glömt plånboken. Eller tappat, rättare sagt. Men den låg i fåtöljen som jag trodde.

– Du hade tappat din plånbok hemma hos Roine.

– Exakt. Jag visste att jag hade haft den med mig hem från krogen eftersom det var jag som betalade taxin, så alltså måste den finnas nånstans hemma hos Roine.

– Och att den var borta upptäckte du inte förrän vid midnatt?

– Ja, när jag klädde av mig och skulle ta ur den ur byxfickan.

– Du brukar ha den i byxfickan.

– Ja, i bakfickan på jeansen. Men jag tar ur den och lägger den på byrån varje kväll innan jag ska slappa. Det är som en vana jag har, om man säger.

– Jag förstår. Du upptäckte alltså att plånboken var borta och gick över till Roine för att leta efter den.

– Exakt.

- Hur kom du in i huset?
- Ytterdörren var olåst, så jag knallade bara in.
- Du ringde inte på först?
- Nej, jag visste ju att Roine låg och sov.
- Hur visste du att dörren var olåst då? Var det du själv som hade lämnat den öppen, eller hur förklarar du att du visste att du bara kunde knalla in?
- Jag kände väl på den, antar jag. Jag har inget minne av hur det var första gången jag gick därifrån, men det är ju möjligt att låset var uppställt.
- Du kontrollerade inte om dörren verkligen hade gått i lås efter dig?
- Nej, exakt.
- Så mellan 21.30 och midnatt kan dörren till Palms hus ha stått olåst?
- Exakt. Vilket betyder att vem som helst kan ha gått in och slagit ner och rånat honom.
- Det är så du tror att det har gått till?
- Ja, och i så fall är det ju delvis mitt fel att det hände, eftersom jag inte låste efter mig. Fan, om jag bara hade...
- Gick du in till Palm i sovrummet innan du började leta efter plånboken?
- Nej, jag började i vardagsrummet. Och där låg den. Sen stack jag in skallen till Roine och fick se hela jävla förödelsten. Först tänkte jag att det var han själv som hade fått någon jävla knäpp och gått bärsärkagång, men sen såg jag att han låg som jag hade lämnat honom och var blodig i fejan.
- Vad gjorde du då?
- Jag försökte väcka honom, men han var helt borta.
- Hur tolkade du det?
- Först tänkte jag att han hade petat i sig för många piller ihop med spriten. Men med tanke på hur det såg ut i rummet så var det troligare att han hade råkat ut för nåt skit.
- För våld, menar du?
- Exakt.
- Så då gick du och ringde till polisen.

- Ja.
- Men du tillkallade ingen ambulans?
- Går inte det på samma?
- Hur menar du?
- När man ringer till polisen, alltså. Jag uppgav ju att det hade varit inbrott och att han låg skadad.
- Det gjorde du.
- Ja, fast jag betonade det väl inte direkt. Jag var väl inte riktigt säker på hur pass allvarligt det var och ville liksom inte förstora upp det i onödan, om man säger.
- Nej, jag förstår.
- Det var inte förrän ambulanskillarna lyfte över honom på bären som jag började fatta att det var allvar. Han såg jävlig grå ut då och var blodig både upptill och nertill. Du har inte fått reda på hur det är med honom?
- Nej, tyvärr.

Arvidsson och hans hustru är nyinflyttade i villan mitt emot Roine Palms hus. Fredagen den 7 juli kom de hem vid 15-tiden och var sedan i sin bostad hela eftermiddagen och kvällen. Hustruns mor kom på besök och kommenterade att "nu kommer eran granne hem". Detta bör ha varit vid 17.30-tiden, för hustrun hörde glassbilen komma. Hon gick ut till glassbilen. Då hon kom ut på gatan såg hon att ytterdörren till Palms villa stod öppen. Utifrån gatan såg hon hur Palm talade med någon i en mobiltelefon inne i hallen. Hon köpte glass av glassbilen och återvände sedan till sin bostad. Då hon kom in såg hon genom fönstret att dörren till Palms hus var stängd.

Efter en stund kom paret A:s son hem. Han berättade att det stod en man på trottoaren utanför Palms hus. A tittade ut genom fönstret och såg en man klädd i svarta byxor och ljus tröja stå på trottoaren och röka. Han reflekterade inte vidare över detta. Efter ytterligare en stund sade sonen att det hade kommit en taxi. Far och son iakttog sedan genom fönstret hur mannen på trottoaren steg in i taxin. Ett ögonblick senare kom Palm ut ur huset och satte sig bredvid chauffören i framsätet. Taxibilen for därefter iväg i sydlig riktning.

Vid 21-tiden hörde A ljudet av en bil utanför på gatan. Han tittade ut genom fönstret och såg en taxibil stå på tomgång utanför Palms hus. Palm och mannen i svarta jeans steg ur bilen, som genast körde iväg. Båda männen var högljudda och verkade berusade. A fick ett intryck av att de grälade. Efter en kort stund försvann de tillsammans in i huset.

Då A cirka tjugo minuter senare öppnade fönstret för att släppa ut en fluga hörde han "ett jävla liv" från huset mitt emot. Ytterdörren stod öppen och ljudet av skrik och hårda dunsar hördes ut på gatan. A stod kvar och lyssnade i två eller tre minuter. Han kunde inte urskilja några ord men fick ett intryck av att männen

grälade och eventuellt slogs. Efter en kort stund upphörde ljuden och mannen i svarta jeans kom ut på trappan och slog igen dörren efter sig. Han avlägsnade sig därefter i maklig takt längs Vildrosvägen i sydlig riktning.

[...] Via radion delgavs vi signalement på en eventuell gärningsman som iakttagits av ett vittne vid 23.40-tiden då han springande avlägsnade sig från brottsplatsen i sydlig riktning. Han uppgavs vara ca 180 cm lång och hade smal kroppsbyggnad. Han var iklädd svarta jeans, ljus T-tröja, vita strumpor och svarta skor. Vi upptog då spaningar i området norr om järnvägen och ut mot norra industriområdet. Under den närmaste halvtimmen efter larret åkte vi omkring på alla vägar och smågator inom området Rådhusgatan–Fabriksrondellen–Hästkostigen–Duvhöksvägen–Hornugglevägen. Vi avpatrullerade även gatorna på södra sidan om järnvägen och runt Gräsandsparken samt talade med nattflannörer i närheten av brottsplatsen. Inga observationer som kan sättas i samband med brottet gjordes vid detta tillfälle. Kl. 01.20 underrättades offrets f d hustru om det inträffade. Vi hämtade henne i bostaden och avlämnade henne på sjukhuset kl. 01.45. Offret var då fortfarande vid liv.

Det kom ett par poliser och ringde på mitt i natten och sa att det hade varit inbrott hos Roine och att han var skadad och låg medvetlös på sjukhuset. Som närmast anhörig skulle jag underrättas och få möjlighet att träffa honom. Polismännen visste inte hur allvarligt skadad han var men erbjöd mig skjuts till sjukhuset på en gång. Jag måste erkänna att jag kände mig lite frågande, för Roine och jag var ju skilda och levde separata liv, även om han dök upp ibland och ville prata. Ja, han dog ju sen, så jag ska väl inte prata skit om honom, men vi hade väldigt lite gemensamt efter skilsmässan.

På sjukhuset fick jag prata med en läkare som försökte förklara Roines tillstånd för mig. Jag måste ha varit omtöcknad och förvirrad fast jag inte förstod det själv, för jag hade väldigt svårt att ta in vad han sa och mindes nästan ingenting av det efteråt. Jag frågade om Roine hade blivit nerslagen, och tydligen hade han en skada i huvudet, men den var ytlig och hade ingenting med medvetlösheten att göra. Det enda jag därutöver minns är att läkaren sa att Roine hade förlorat stora mängder blod och fick blodtransfusioner. Man frågade om jag ville se honom och jag följde med till intensivvården och fick titta på honom genom en glasruta.

Det var helt meningslöst. Om han dog skulle Micke förlora sin pappa, minns jag att jag tänkte, men själv kände jag mig kall och avståndstagande, som om det inte betydde det minsta för mig om han överlevde eller inte. Han var redan död för mig, kan man säga, efter allt jag har tvingats gå igenom på grund av honom.

- Nu är det allvar, Ahlsén. Nu är din polare död.
- Är han död? Är Palmén död?
- Ja, han avled idag klockan 13.48.
- Vaknade han aldrig upp?
- Så nu har det blivit en mordutredning av det här.
- Mord? Blev han mördad? Men vem fan skulle... Dog han av slaget i skallen?
- Hur vet du att det var ett slag i skallen?
- Vadå menar du?
- Hur vet du att huvudskadan orsakades av ett slag?
- Nej, det vet jag ju inte. Men vem fan... Är han död?
- Ja, han dog på operationsbordet 13.48.
- Fy fan.
- Så nu måste du berätta för oss vad det var som egentligen hände.
- Vad sa han själv då? Jag har ju redan berättat allt jag vet.
- Hur lång är du, Ahlsén?
- Lång? Vafan har det med...
- Svara bara på frågan.
- Runt en och åttio. Men vad har det...
- Hur var du klädd på krogen?
- Jeans och skjorta. Hur så?
- I vilka färger?
- Svart och vitt. Men vafan...
- Svarta byxor och vit skjorta?
- Ja.
- Och när du gick tillbaka till Palms hus för att leta efter plånboken?
- Vadå menar du?
- Vad hade du på dig då?
- Ja, då hade jag väl...

- Ja?
- Nej, då hade jag bytt om till röd tröja och blåjeans.
- Samma kläder som du hade på dig när du och jag träffades senare?
- Exakt.
- När bytte du om?
- Nu hänger jag inte med.
- När bytte du till röd tröja och jeans?
- Ja, det var ju då när jag... när jag kom hem från krogen från Roine.
- Vid 21.30-tiden, alltså?
- Ja, nåt sånt.
- Hur mycket var klockan när du gick tillbaka för att leta efter plånboken?
- Runt tolv.
- Du kan inte säga mer exakt?
- Nej, men det måste ju ha varit högst tio minuter innan jag ringde.
- Du gick hemifrån ungefär tio minuter innan du ringde till polisen.
- Ja, nåt sånt.
- Och hur lång tid tar det att avverka sträckan mellan ditt och Palms hus?
- Fem, sex minuter.
- Samtalet till polisen inkom åtta minuter över tolv, så runt midnatt är du där och letar efter plånboken, hittar Palm medvetlös i sängen och ringer till polisen. Kan det stämma?
- Ja, säger du det så.
- Du kan inte ha gått hemifrån låt oss säga en halvtimme tidigare?
- Nej, vad skulle jag då ha gjort? Jag ringde så fort jag hittade honom.
- Hur förklarar du då att du blev sedd utanför hans hus ungefär 23.40?
- ...

– Har du en godtagbar förklaring till detta, så ber jag dig komma med den nu.

– ...

– Du gick tidigare tillbaka till Palm än du har försökt göra gällande här. Tjugo i tolv ses du springande avlägsna dig från platsen. En knapp halvtimme senare har du återvänt och ringer till polisen. Berätta nu, Ahlsén, så vi får det här utrett.

I en mordutredning är det första dygnet det absolut viktigaste. Det man lyckas få fram då kan ofta vara helt avgörande för utgången. Därför måste man vara extra skärpt i inledningsskedet. All tillgänglig personal bör omedelbart sättas in, och ett nära samarbete mellan ledningscentral, spanare, närpolis, tekniker, utredare, spaningsledning och åklagare organiseras.

Brottsplatsen ska säkras. Med hjälp av skisser och fotografier dokumenterar man stället, och teknisk bevisning i form av hylsor, kulor eller mordvapnet eftersöks och tillvaratas. Utredarna skapar sig en bild av närområdet och söker svar på frågor som hur gärningsmannen har tagit sig till platsen och vilka flyktvägar som finns.

All teknisk bevisning undersöks av tekniska roteln. Material som man inte har möjlighet att ta hand om, eller analysresultat som man vill ha bekräftade, skickas vidare till Statens kriminaltekniska laboratorium i Linköping. Därifrån kan man i sin tur vända sig till Bundeskriminalamt i Tyskland eller till FBI i USA.

Mer än åttio procent av alla mord eller mordförsök begås av en person i offrets bekantskapskrets. Det är därför viktigt att så snart som möjligt kartlägga den mördades närmaste omgivning. Man frågar ut anhöriga, vänner, släktingar, bekanta, arbetskamrater och grannar och tecknar på så sätt en bild av offrets levnads-mönster och personhistoria. Hur såg hans familjesituation ut? Var arbetade han? Vilka umgicks han med? Var han politiskt aktiv? Använde han droger? Vistades han i kriminella kretsar? Hade han några ovänner eller fiender? Alla tänkbara kontakter går igenom för att utröna vem eller vilka som kan tänkas ha motiv.

Man verkställer husrannsakan i offrets bostad för att komplettera bilden ytterligare. Man knackar dörr i området för att hitta eventuella vittnen till det inträffade. Till synes betydelselösa iakttagelser kan ibland visa sig vara helt avgörande för fallets utgång.

Varje vittnesuppgift är en pusselbit som mordutredaren försöker passa in i helheten och som kan visa sig vara just den bit som saknas för att fastställa ett händelseförlopp. Utan hjälp utifrån kan det i många fall vara oerhört svårt för polisen att nå resultat. Därför uppmanar vi alltid allmänheten att höra av sig med uppgifter när ett allvarligt brott har begåtts. En tipstelefon inrättas, och bland alla ensamma, rädda och galna människor som ringer finns det förhoppningsvis några som har sett eller tror sig ha sett saker som kan vara av betydelse i sammanhanget.

Varje utredare tar sig an ett spår som han följer upp och bearbetar så långt det är möjligt innan han går vidare till nästa tips eller spaningsuppslag. Det är ett tidsödande och ofta mödosamt arbete, med kontroll av vittnesuppgifter och alibin, sökande efter fordon, slagningar i brottsregister och kontroll av personer som tidigare har gjort sig skyldiga till liknande brott. Utredaren vrider och vänder på varje uppslag och går via registratorn igenom mängder av förhørsutskrifter, vittnesutsagor, tekniska protokoll, promemorior, förteckningar, kartor, fotografier och skisser. Målet är att så snart som möjligt ha en misstänkt i förhørsrummet.

- Det gäller alltså er före detta make.
- Jag har redan pratat med polisen om honom.
- Jag är medveten om det, men det är ytterligare några frågor som jag skulle vilja ställa till er.
- Jaha.
- Vi pratar med alla han kände som en ren rutinåtgärd. Några frågor bara, så ska jag inte uppta mer av er tid.
- Det tvivlar jag på.
- Jag är väl medveten om att mordet måste ha kommit som en chock för er och att det här kan kännas svårt. Men jag är övertygad om att ni förstår att vi måste prata med alla han kände som ett led i utredningen.
- Visst.
- Jag är övertygad om att ni vill hjälpa oss att hitta den person som mördade er make.
- Före detta.
- Ja, ni hade separerat. Skulle ni vilja säga att ni stod på vänskaplig fot med honom efter skilsmässan?
- Ja, vi var inte osams.
- När var sista gången ni träffade honom?
- I fredags.
- I vilket sammanhang?
- Han kom hit.
- Hur mycket kan klockan ha varit då?
- Fyra kanske. Men jag fattar inte vad det här ska vara bra för. Ska ni inte vara ute och leta efter den som dödade honom istället?
- Tro mig, vi är lika angelägna som ni att hitta den skyldige. Det är därför jag har kommit hit, i hopp om att ni ska kunna ge oss upplysningar som kan föra utredningen framåt.
- ...
- Er make kom alltså hit på besök i fredags klockan fyra.

- Min före detta make.
- Ja. Vad var anledningen till hans besök?
- Han ville väl prata.
- Händes det ofta att han kom på besök till er av den anledningen?
- Då och då.
- Uppträdde han som vanligt?
- Ja, det gjorde han väl.
- Han verkade inte annorlunda mot vad han brukade?
- Nej, det tyckte jag inte.
- Var han berusad?
- Ja.
- I vilken grad?
- I hög grad.
- Var detta ofta förekommande?
- Vilket då?
- Att han drack alkohol.
- Ja, det gjorde han i stort sett varje helg.
- Och vid det här tillfället var han kraftigt berusad?
- Ja.
- Berättade han vid något tillfälle för er att han hade blivit arg eller känt sig hotad?
- Nej.
- Känner ni till om han hade några fiender?
- Nej.
- Vad var han för slags människa?
- Inte vet jag. Vanlig.
- Noterade ni några förändringar hos honom under låt oss säga det senaste halvåret?
- Nej.
- Inga tecken på nervositet eller rädsla? Inga perioder av tystnad, inga plötsliga vredesutbrott?
- Nej.
- Ingen förändring i hans uppträdande gentemot er?
- Nej.
- Var befann ni er i fredags kväll?

- Jag var hemma.
- Finns det personer som kan intyga det?
- Nej.
- Kommer ni ihåg vad ni gjorde?
- Nej.
- Läste ni? Såg ni på teve? Fick ni några besök? Ringde ni eller tog ni emot några telefonsamtal?
- Tror du att det var jag som slog ihjäl Roine?
- Ni har uppgivit att ni var ensam hemma. Det kanske stämmer, men vi skulle gärna vilja ha detta styrkt. Lämnade ni inte huset på hela kvällen?
- Jo.
- Vart gick ni?
- Till kiosken.
- Vid vilken tid var det?
- Vid niotiden.
- Träffade ni några bekanta?
- Nej.
- Jag vill att ni ska tänka efter mycket noga när det gäller detta och se om ni kan komma på några omständigheter som kan styrka det ni nu har sagt.
- Är jag misstänkt?
- Nej, vi vill bara fråga er om ni vet vad som kan ha hänt.
- Jag har ingen aning.
- Ni råkade inte passera Roine Palms hus på väg till eller från kiosken? Ni hörde eller såg ingenting som kan sättas i samband med det som senare skedde? Till exempel några ljud som tydde på att det fanns flera personer i huset?
- Jag var inte i närheten av Roines hus.
- Hur länge stannade han hos er på eftermiddagen?
- Inte länge.
- Nämnade han för er vad han ämnade göra senare under dagen?
- Ja.
- Och det var?
- Först skulle han gå till sin kompis tjej, sen skulle han äta middag med en annan kompis.

- Och vad heter dessa båda personer?
- Therese Larsson och Tommy Ahlsén.